

- 1) et opbevaringssted for umotiverede eller forudsætningsløse unge mennesker, der i bedste fald senere tager en erhversuddannelse, og
- 2) et springbræt for de bogligt stærke unge, der ønsker at kvalificere sig til en videregående uddannelse?»

Begrundelse

En analyse foretaget af Dansk Arbejdsgiverforening af tal fra Danmarks Statistik (gengivet i bladet Agenda nr. 19, 13. november 1997) viser, at gymnasiet er ved at brække over i to dele. En del for de svage unge, som måske senere tager en erhvervsuddannelse, og en del for de bogligt stærke, der bruger studentereksamen som springbræt til at komme ind på et universitet. Mange af de motiverede gymnasister føler ifølge dagspressen, at det er en belastning med de mange ligeglade og dovne klassekammerater.

Svar (21/ 11 97).

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

I spørgsmålet forudsættes det, dels at der er en igangværende polarisering i gymnasiet, dels at gymnasiet er ved at udvikle sig til en todelt institution.

På baggrund af mine mange samtaler med både lærere og elever fra gymnasieområdet er det imidlertid min klare overbevisning, at det stillede spørgsmål – og dermed også artiklen i Dansk Arbejdsgiverforenings 'Agenda' den 13. november 1997 – er udtryk for en betydelig overdramatisering af den virkelighed, der karakteriserer gymnasiet i dag.

Gymnasiet har altid forberedt til såvel korte som mellemlange og lange videregående uddannelser – også dengang, hvor det kun var 5-10% af en årgang, der gik i gymnasiet – og gymnasiet har altid haft et dobbelt sigte, nemlig på samme tid at være almendannende og studieforberedende.

Det kan naturligvis diskuteres, om en høj gymnasiefrekvens i alle henseender er hensigtsmæssig.

På den ene side må det betragtes som positivt, at så mange unge finder gymnasiet attraktivt. Det er også positivt, at gymnasiet har været i stand til at udvikle sig, så det fortsat lever op

til de forventninger, mange unge har til uddannelsen.

På den anden side kan man overveje, om en fortsat stigende tilgang vil ændre gymnasiet, så uddannelsen bliver en anden end den, de unge har søgt, og end den, der efterspørges af aftagerne på de videregående uddannelser.

Der kan selvsagt ikke fastsættes en eksakt grænse for gymnasiefrekvensen. Den må afhænge af målene med gymnasiet og – af gymnasiets muligheder for at leve op til målene.

Det faglige niveau skal naturligvis være i orden. Men det ønske, nogle evt. måtte have om at skruetiden tilbage til et snævert og elitært gymnasium, vil jeg gerne lægge klar afstand til.

Studentereksamen skal kvalificere til videregående uddannelse, og udnyttelsen af studentereksamen som grundlag for efterfølgende uddannelse kan derfor være et pejlemærke for, om tilgangen til gymnasiet har en passende størrelse.

Som det for nylig er dokumenteret i undersøgelsen »Den hvide hue« fra Danmarks Statistik, er det en endog meget stor del af studenterne, som gennemfører en uddannelse efter gymnasiet.

Med hensyn til spørgsmålet, om der går for mange i gymnasiet, vil jeg være noget tilbageholdende med at gøre mig til dommer over de enkelte unges valg af uddannelse. Jeg lytter naturligvis til de lærere – og elever – som giver udtryk for, at der er en del unge, som vælger gymnasiet på trods af, at motivationen og forudsætningerne kunne tyde på, at et andet valg havde været mere hensigtsmæssigt. Fejlvalg bør selvfølgelig i videst muligt omfang undgås.

Jeg har for nylig i min Uddannelsesredegørelse 97 stillet det spørgsmål, om vi giver de unge i folkeskolens ældste klasser rimelige og overskuelige vilkår for at vælge. Det kræver jo en række ligeværdige uddannelsesmuligheder, og sådan opfatter de unge tilsyneladende ikke ungdomsuddannelserne i dag. Jeg tror derfor, at der kan være grund til at se på uddannelsernes struktur og her specielt se på mulighederne for at gøre de erhvervsfaglige uddannelser mere attraktive.

I denne sammenhæng spiller vejledningen en central rolle. Jeg giver i begyndelsen af det nye år Folketinget en redegørelse om vejledning.